LIBRIS | We know books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LIANG, ANN
De data asta e adevărat / Ann Liang. - București : Bookzone, 2024
ISBN 978-630-305-205-2
821.581

Traducător: **Daria Laurian**
Redactor: **Justina Ene**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THIS TIME IT'S REAL
Copyright © 2023 by Ann Liang
All rights reserved.

© Bookzone 2024, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone
Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

ANN LIANG

De data asta e adevărat

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

LIBRIS | We know books

CAPITOLUL UNU

Sunt pe punctul de a îmbrăca uniforma de şcoală când observ un bărbat plimbându-se prin faţa ferestrei de la dormitorul meu.

Nu, *plimbându-se* nu e cuvântul potrivit, îmi dau seama în timp ce mă apropii, cu fusta cadrilată încă boţită într-o mână şi cu sângele bubuindu-mi în urechi. De fapt, mai curând *atârnă*. Corpul lui e susţinut de două cabluri metalice periculos de subţiri, dat fiind că amândoi ne aflăm la etajul douăzeci şi opt şi că vântul văratic s-a înteţit încă de la amiază, ridicând praful şi frunzele în aer ca pe o tornadă în miniatură.

Clatin din cap, neputând să înţeleg de ce s-ar pune cineva într-o astfel de situaţie. Ce-i asta? Vreun sport extrem nou apărut? O iniţiere ca să fie primit în vreo bandă?

O criză a vârstei mijlocii?

Bărbatul îmi surprinde privirea şi-mi face semn cu mâna, vesel, de parcă nu s-ar putea prăbuşi în gol dacă ar plesni un cablu sau l-ar ataca cine ştie ce pasăre agresivă. Pe urmă, la fel de impasibil, scoate din buzunar o cârpă umedă şi începe să şteargă sticla geamului dintre el şi mine, lăsând dâre de spumă albă.

Bineînţeles. Sigur că da.

Îmi ard obrajii. Am fost plecată din China mult timp şi am uitat cu desăvârşire că aşa se spală aici ferestrele

LIBRIS We know books

apartamentelor, la fel cum am uitat cum funcționează liniile de metrou sau că nu ai voie să arunci hârtie igienică în toaletă sau că nu poți să te târguiești decât în anumite magazine, dacă nu vrei să fii considerat falit sau zgârcit. Sunt atât de multe lucruri care s-au schimbat în cei doisprezece ani în care eu și familia mea am locuit peste ocean, lucruri pe care nici n-am avut ocazia să le învăț vreodată. De pildă, faptul că aici oamenii pur și simplu *nu mai folosesc bani gheață*.

Vorbesc serios. Săptămâna trecută, când am vrut să-i dau unei chelnerițe o bancnotă veche de o sută de yuani, s-a holbat la mine de parcă aș fi călătorit prin timp tocmai din secolul al XVII-lea.

— Bună, Eliza! Ești încă aici?

Cât pe ce să mă poticnesc de colțul patului, în graba mea de a ajunge lângă laptopul proptit de două cutii de carton cu inscripția ELIZA – LUCRURI MAI PUȚIN IMPORTANTE, cutii pe care n-am apucat încă să le despachetez, spre deosebire de cutia pe care scrie LUCRURI FOARTE IMPORTANTE. Mama e de părere că ar fi cazul să pun etichete mai concrete, dar nu se poate spune că n-am un sistem propriu.

— Eli-za? se aude ceva mai tare glasul lui Zoe, dureros de familiar chiar și pe ecran.

— Sunt aici, sunt aici! răspund eu.

— Ah, bine atunci, fiindcă tot ce văd eu e un perete gol. Dacă tot a venit vorba, fato, nu te apuci *odată* să-ți decorezi camera? Ești acolo de... trei luni și parcă stai la hotel. Sigur, un hotel *drăguț*, totuși...

— E o alegere artistică intenționată, OK? Minimalism și altele asemenea, înțelegi?

Zoe pufnește disprețuitor. Oricât m-aș pricepe eu să îmbrobodesc oamenii, ea are un detector infailibil pentru așa ceva.

— *Nu zău*? Chiar așa?

— Poate... mint eu, întorcând laptopul spre mine.

O parte a ecranului e ocupată de eseul pe care-l scriu pentru ora de engleză și de un miliard de taburi din care mă documentez despre „cum să scrii o scenă cu săruturi". Pe spațiul rămas se vede chipul frumos și zâmbitor al prietenei mele.

Zoe Sato-Meyer e la bucătărie, cu jacheta ei preferată de tweed înfășurată în jurul trupului grațios, cu părul negru și ondulat prins în coadă de cal în vârful capului, cu chipul încadrat de luminile din tavan care o fac să semene cu un înger foarte elegant în vârstă de 17 ani. Ferestrele întunecate din spatele ei – și bolul cu tăiței instant aburind pe masa din bucătărie (asta înțelege ea prin gustare înainte de culcare) – sunt singurul indiciu că la Los Angeles e ceas târziu de noapte.

— Oh, vai de mine!

În timp ce potriveam camera laptopului, privirea i-a lunecat la tricoul meu uzat cu buline.

— Nu pot să cred că încă ai tricoul ăsta. Nu-l purtai prin clasa a opta?

— Și ce-i cu asta? E foarte confortabil, răspund eu, ceea ce teoretic e adevărat.

Dar presupun că la fel de adevărat e și faptul că acest tricou urât și scămoșat e unul dintre lucrurile pe care le-am cărat după mine în șase țări și la douăsprezece școli.

— OK, OK!

Zoe ridică amândouă mâinile în semn de capitulare.

— Ai rămas aceeași. Totuși, n-ar fi momentul să te schimbi? În caz că nu ai de gând să porți chestia asta și la ședințele cu părinții și profesorii...

Brusc, îmi fug ochii la fusta pe care o țin în mână, la logoul străin Școala Internațională Westbridge – Beijing

LIBRIS We know books

brodat pe materialul sintetic și țeapăn. Mi se pune un nod în stomac.

— Păi... nu... murmur eu. Chiar ar trebui să mă schimb.

Tipul care spală geamurile e tot acolo, așa că trag draperia, nu înainte de a arunca o privire la complexul de apartamente care se întinde până departe. Pentru un loc numit Bluelake[1], există prea puțin albastru în șirurile ordonate de clădiri sau în grădinile îngrijite, în schimb există verde din belșug: lacul artificial din centrul cartierului, helești cu lotuși din jur, terenul întins de minigolf, terenurile de tenis de lângă parcare, iarba grasă care mărginește aleile, copăceii exotici. Când ne-am mutat aici, zona îmi sugera o stațiune elegantă, descriere care i se potrivește. În definitiv, sunt șanse să nu rămânem mai mult de un an.

În timp ce îmbrac uniforma, Zoe pocnește din degete.

— Ia stai! spune ea. Nu scapi așa ușor. Mai spune-mi o dată de ce scrii un eseu despre un iubit inexistent.

— Nu scriu. *Am scris*, o corectez eu, trăgându-mi bluza peste cap. Deja am predat eseul. Nu că aș fi *vrut* să inventez o povestire despre viața mea amoroasă, dar nu știam despre ce să scriu...

Fac o pauză, ca să eliberez o șuviță de păr lung și negru prinsă în jurul unui nasture.

— Termenul limită era în seara asta, eseul face parte din temele noastre de la curs, așa că... înțelegi... Trebuia să fiu cumva creativă.

Zoe pufnește din nou, de data asta atât de tare, că microfonul pârâie.

— Știi că eseurile personale nu trebuie să aibă teme inventate, nu?

1 Lacul albastru (engl.) (n. tr.).

— Nu, răspund sec. Eseurile personale trebuie să fie personale? E prima oară când aud asta. Sunt șocată. Viața mea e o minciună.

Adevărul e că am decis să fac din tema mea serioasă și realistă o poveste de dragoste de patru mii de cuvinte *tocmai* fiindcă trebuia să fie ceva foarte personal. Subiectul în sine e suficient de absurd, inspirat din cartea siropoasă studiată în prima săptămână de școală: *În romanul* When the Nightingales Sang Back, *Lucy și Taylor sunt descriși ca având un „limbaj numai al lor", pe care nu-l mai știe nimeni. Tu cu cine comunici într-un limbaj secret? Cum ați ajuns la acest limbaj? Ce înseamnă această persoană pentru tine?*

Chiar și așa, aș fi putut strâmba din nas și aș fi putut scrie ceva ușor exagerat despre unul dintre părinții mei sau despre sora mea mai mică sau despre Zoe... numai că aceste eseuri urmau să fie postate pe blogul școlii Westbridge. Fiind vorba de o platformă publică, oricine – oricare dintre colegii care mă știau doar ca „fata cea nouă" sau „tipa care tocmai a venit din State" – putea vedea și comenta lucrarea mea.

Nici prin minte nu-mi dădea să fac publice detalii reale despre relațiile mele personale. Până și detaliile *inventate* erau îndeajuns de penibile: cum i-am citit în palmă presupusului iubit, cum i-am șoptit secrete pe întuneric, cum i-am spus că însemna totul pentru mine și că îmi amintea de casă.

— ... nu-ți pasă chiar deloc că cei de la școală ar putea citi eseul și ar fi curioși cine-i băiatul? o aud pe Zoe întrebând.

— Mi-am luat măsuri de precauție, o liniștesc eu, dând laoparte draperiile.

Lumina năvălește în cameră, punând în evidență firele minuscule de praf din fața ferestrei în dreptul căreia nu mai e nimeni.

LIBRIS We know books

— N-am folosit niciun nume, tocmai ca să nu încerce nimeni să dea de urma lui. În plus, am scris că l-am întâlnit pe iubitul meu fictiv acum trei luni, când eu și ai mei căutam un apartament – o posibilitate cât se poate de plauzibilă, așa că n-am avut nevoie să dezvălui la ce școală e. Și cum relația noastră e foarte recentă și încă delicată, preferăm să ținem totul între noi. Înțelegi?

Păşesc în fața camerei și fac un gest solemn în aer, ca și cum tot eseul meu ar sta scris acolo, cu litere strălucitoare.

— M-am asigurat sută la sută.

— Uau!

Zoe trage aer în piept.

— Uau... atâta efort doar ca să nu fii nevoită să scrii despre ceva real? întreabă ea exasperată și totuși impresionată.

— Asta a fost intenția mea.

Urmează o scurtă tăcere, întreruptă doar de sorbiturile cu care Zoe își mănâncă tăieței și de sunet de pași trecând prin fața ușii de la camera mea. Pe urmă Zoe oftează și mă întreabă pe un ton mult prea îngrijorat pentru a fi pe placul meu:

— Te descurci bine la școala cea nouă? Adică... te-ai adaptat?

— Poftim?

Mă crispez instantaneu și mușchii mi se încordează, de parcă m-aș aștepta la o lovitură.

— De ce... de ce mă întrebi asta?

— Nu știu.

Zoe dă din umeri, făcând să i se legene coada de cal.

— Am eu un sentiment...

Nu mai sunt nevoită să răspund, fiindcă mama mă strigă de pe coridor cu glas răsunător, de parcă ar participa la o misiune de căutare și salvare:

— Ai-Ai! A venit șoferul!

Ai-Ai e porecla mea chinezească și înseamnă *iubire*. Lăsând deoparte relația mea fictivă, n-aș putea spune că am trăit vreodată la înălțimea acestui nume.

— Vin imediat! strig și eu, apoi mă întorc spre monitor. Presupun că ai auzit și tu.

Zoe zâmbește cu gura la urechi, ușurată că discuția pe care o voia de la suflet la suflet s-a încheiat.

— Mda, cred că a auzit toată planeta. Salut-o pe mama ta din partea mea, adaugă ea.

— Am să-i transmit.

Înainte să închid laptopul, desenez cu degetul în aer un semn siropos în formă de inimă, ceva ce n-aș face nici în ruptul capului față de altcineva.

— Mi-e dor de tine.

Drept răspuns, Zoe îmi trimite un sărut teatral din vârful degetelor, făcându-mă să râd.

— Și mie mi-e dor de tine.

La auzul acestor vorbe atât de cunoscute, nodul dureros din stomacul meu se mai destinde puțin. De când am plecat din Los Angeles cu doi ani în urmă, așa încheiem fiecare conversație, oricât am fi de ocupate sau de obosite, oricât de scurtă ar fi discuția și oricât timp ar trece până reușim să vorbim din nou.

Mi-e dor de tine.

Nu-i același lucru ca pe vremea când rămâneam să dorm la ea peste noapte și când ne tolăneam pe canapea în pijamale să urmărim ceva pe Netflix, ținând între noi o farfurie de gogoși de orez făcute de mama ei. Și nici ca excursiile de weekend pe plajă, cu pielea încălzită de soarele Californiei, cu briza jucându-se în părul nostru ciufulit de apa sărată a oceanului. Bineînțeles că nu-i același lucru.

LIBRIS We know

Dar pentru moment, acest ritual scurt și simplu e de ajuns.

Fiindcă e al nostru.

Șoferul a parcat mașina la intrarea în complexul de apartamente, la umbra unei sălcii.

De fapt, Li Shushu nu-i atât șoferul nostru, cât șoferul *mamei* – unul dintre beneficiile poziției de director la o companie internațională prestigioasă de consultanță și totodată parte din rutina „îmi pare rău că-ți cer să te smulgi de aici ca să ne mutăm în altă parte." Acesta e și motivul pentru care Li se grăbește s-o salute pe ea mai întâi.

— *Yu Nushi*, spune el, deschizându-i portiera cu o mică plecăciune.

Doamna Yu.

Acest gen de atitudine mă face să mă simt stânjenită de fiecare dată într-un fel pe care nu-l pot explica nici măcar atunci când mi se adresează mie, dar mama se mulțumește să-i zâmbească din spatele ochelarilor de soare și se așază grațios pe locul din dreapta. Așa cum arată acum, cu pielea albă fără cusur, cu sacoul făcut la comandă și tunsoarea scurtă și impecabilă, n-ai zice că a crescut scormonind prin gunoaie împreună cu alți șase frați într-un orășel sărac din China provincială.

Toți ceilalți ne înghesuim pe bancheta din spate în ordinea obișnuită: eu și tata la fereastră, cu surioara mea de nouă ani, Emily, înghesuită între noi.

— Mergem la școală? întreabă Li Shushu în dialect mandarin, rostind cuvintele rar și răspicat, în timp ce pornește motorul și mirosul de piele nouă și benzină se strecoară în habitaclu.

Li Shushu lucrează la noi de suficient timp ca să știe care sunt cunoștințele mele de limbă chineză.

— La școală, confirm, dându-mi silința să nu iau în seamă ghemul din stomac.

Detest oricum să merg la Westbridge, dar lăsând deoparte școala, discuțiile cu părinții și profesorii sunt partea cea mai neplăcută. Dacă Emily n-ar merge la aceeași școală și n-ar avea și ea o astfel de ședință în seara asta, aș fi scornit o scuză excelentă ca să stăm cu toții acasă.

Acum e prea târziu.

Mă las pe spătarul scaunului și-mi lipesc obrazul de sticla netedă și rece a geamului, privind cum complexul de apartamente se face tot mai mic, până dispare cu totul, făcând loc clădirilor din centrul orașului.

De când ne-am mutat din nou aici, am stat de cele mai multe ori cu nasul lipit astfel de geam, încercând să memorez zigzagul zgârie-norilor din Beijing, labirintul intersecțiilor și șoselelor de centură, firmele luminoase ale restaurantelor care servesc găluști și ale băcăniilor ticsite de marfă.

Încercând să-mi întipăresc totul în memorie... și să-mi amintesc.

Mă uluiește cât de derutante pot fi fotografiile cu orașul Beijing. Fie descriu orașul ca pe o lume postapocaliptică, întunecată de fum industrial, plină de oameni obosiți, cu chipurile împietrite și acoperite de măști antipoluare, fie par cadre luate dintr-un film SF exorbitant, etalând zgârie-nori eleganți, lumini orbitoare și lux.

Fotografiile arareori surprind adevărata energie a orașului, elanul care însuflețește totul aici ca un nestăvilit curent subteran. Toată lumea pare să se grăbească, să vrea să ajungă undeva, să se străduiască pentru mai mult, să se mute dintr-un loc în altul, fie că e vorba de băiatul de la livrări care vine în urma noastră, strecurându-se prin trafic cu zeci de cutii de mâncare la pachet ancorate pe

LIBRIS We know books

bicicletă, sau de femeia de afaceri care trimite un mesaj grăbit de pe bancheta Mercedesului din stânga.

Îmi atrage atenția o melodie transmisă la radio și interpretată de un celebru rapper chinez. Prin oglinda retrovizoare o văd pe mama cum își scoate ochelarii de soare și se încruntă vizibil.

— Ce tot scoate sunetele alea, *si-ge, si-ge*? întreabă ea după vreo trei secunde. I-a rămas ceva în gât?

Mă umflă râsul.

— Așa e muzica de azi, spune tata în dialect mandarin, diplomat ca întotdeauna.

— Mie mi se pare drăguț, adaug și eu, dând din cap în ritmul muzicii.

Mama îmi aruncă o privire peste umăr, cu o încruntătură obosită.

— Nu mai da așa din cap, Ai-Ai. Parcă ai fi o găină.

— Adică așa? întreb, dând din cap și mai tare.

Tata își ascunde zâmbetul cu palma, în timp ce mama plescăie dezaprobator din limbă, iar Emily, care sunt convinsă că e o bunicuță de 80 de ani prinsă în trupușorul unei fetițe de numai nouă, oftează prelung și teatral.

— Ce ți-e și cu adolescenții ăștia... murmură ea.

Îi dau un ghiont în coaste, iar ea îmi răspunde în același fel, ceea ce dezlănțuie o nouă rundă de ciorovăieli, care nu ia sfârșit decât când mama ne amenință că nu ne dă la cină decât orez fiert în apă.

Totuși, sinceră să fiu, în astfel de momente, cu muzica ce umple mașina și vântul șuierând la geamuri, cu soarele târziu de după-amiază strălucind auriu printre copaci, cu familia în jurul meu, mă simt... norocoasă. Cu adevărat norocoasă, în ciuda tuturor mutărilor, plecărilor și adaptărilor. În ciuda a tot.

CAPITOLUL DOI

Numai că starea asta de spirit nu e de durată.

De cum oprim lângă clădirile școlii Westbridge, îmi dau seama de greșeala mea.

Toți sunt îmbrăcați casual. Rochii drăguțe de vară. Tricouri scurte și șorturi de blugi. Profesorii n-au specificat cum trebuie să venim îmbrăcați în seara asta, iar eu am presupus că e cazul să port uniforma standard, așa cum se cerea la școala de unde mă mutasem.

Ai mei încep să coboare din mașină, iar eu mă lupt să-mi stăpânesc un fior de panică. Nu-i vorba că aș avea *probleme* fiindcă sunt îmbrăcată așa, dar știu că arăt aiurea și că sar în ochi. Arăt ca o Nou-Venită care nu știe pe ce lume se află – adică fix ceea ce sunt –, dar asta nu face situația mai suportabilă.

— Ai-Ai..., îmi bate mama cu degetul în geam. *Kuaidian.*

Grăbește-te.

Îi mulțumesc repede șoferului și cobor din mașină. Bine măcar că vremea e frumoasă. Vântul s-a mai domolit și acum suflă o briză blândă și mângâietoare, o adevărată binefacere după arșița de mai devreme. Iar cerul... Cerul e o combinație superbă de tonuri pastelate de albastru și trandafiriu.

Inspir adânc, apoi expir prelung.

Totul e bine, îmi spun. *Absolut perfect.*